

Lánykollégium Csádban

Sr. Ute Effenberger segítőnővér vezette 10 éven keresztül a kollégiumot, amely 40 tanulólánynak adott helyet és lehetőséget arra, hogy egy magasabb szintű iskolába járhassanak (gimnázium, 5-12. osztály). Amióta Ute nővér 2006-ban visszatért Európába, egy francia nővértársunk vette át ezt a feladatot.

Többet a projektről

Legtöbb esetben a lányok beszélgetések során hallanak erről a lehetőségről és kapnak kedvet ahhoz, hogy magasabb fokú iskolákban tanuljanak. Ha mindent megmozgatva sikerül nekik támogatást találni, és magukkal tudnak hozni 1,5 zsák kölest, valamint családjaik készek arra, hogy nélkülözzék őket az otthoni munkában, és elengedik őket, akkor lehetőségük van arra, hogy a kollégiumunkba felvételt nyerjenek.

A kollégiumban a tanuló lányok két csoportban élnek, melyek külön-külön, önálló háztartást vezetnek. A két csoport hetente kap pénzt, amellyel egy héten keresztül kell tudnia gazdálkodni. A főzésbe és más házi munkákba az idősebbek vezetik be a fiatalabbakat. Így növekszik bennük az önállóság és az öntudat.

A ruhák mosásához két vödör víz jut személyenként, mivel naponta minimum 5 liter az ivóvíz, és ebből kell hogy jusson a mosásra is. Csád kétharmad része állandó szárazsági katasztrófának van kitéve. A vízgyűjtő ciszternának köszönhetően, - mely a Saikogasse plébániai közösség segítségével épült fel - lehetségessé vált legalább egy rendszeresebb vízellátás. A nővérek a háttérből tanácsokkal és gyakorlatban is segítik a lányokat, például még a lekvárbefőzésnél is. Két hetente kiértékelési kör van az egész csoport számára. Ekkor szó eshet az esetleges problémákról, a hibákról melyekből szabad tanulni, és különböző dolgok megszervezését is itt beszélnek meg....

A tanuló lányok önállóan, hetente egyszer imaórát vezetnek, mely gyakran jó alkalom a megbékélésre is, ami teljesen magától értetődően, a helyi kultúrának megfelelően, itt nyilvánosan történik.

A lányok a színjátszásban is jeleskednek. Rögtönöznek a legegyszerűbb dolgokkal és szívvel-lélekkel beleadják magukat a játékba. Ha ekkor egy helyi egészségügyi embert, vagy néhány más társadalmukra jellemző személyt mutatnak be, vagy egy-két hétköznapi történetet adnak elő, akkor talán több is történik, egy egyszerű szórakoztató esti programnál.

Ezek a képzett, fiatal nők jelentik a reményt családjaik és országuk számára.

A fiatalok nemcsak a lakóotthonba hoznak lendületet és életet, hanem a plébániára is. Míg a fiatalabbak a különböző programokon vesznek részt, az idősebbek már a gyermekekből, illetve fiatalokból álló csoportokat vezetnek és még katekizmust is oktatnak. Segítőkétségük és tudásuk a plébániai rendezvényeken is nagyon keresett.

Mongóban a Segítő Nővérek nemcsak kollégiumokban dolgoznak, hanem a plébániai közösségben is, valamint két általános iskolában és egy kulturális központban is, melyeket szintén mi tartunk fenn. Az állami oktatás sajnos nagyon rossz helyzetben van ebben az országban. A tanárok fizetése gyakran hónapokig késik, és ez mindig újabb munkabeszüntetésekhez vezet. D'jamena-i két alapításunkban az egyik nővér orvosként, a másik nővér pedig a plébániai közösségben, illetve a papi szemináriumban (teológusként) dolgozik, valamint a „justice et paix“ („igazságosságért és békéért“) csoportokkal, vagy az egyetemisták közösségével foglalkozik....